

'Het leven in een notendop' van Micha de Groot

Wanneer ik terugrijd naar Alkmaar vanuit Hoorn door rustiek West-Fries landschap heb ik alle tijd om mijmerend de dag te laten passeren. Werken in de jeugdgezondheidszorg is eigenlijk elke dag opnieuw het leven in een notendop. Vreugde, verdriet, pijn, zorg en ongekend geluk volgen elkaar in rap tempo op. Dat maakt dat iedere dag opnieuw mijn hart wordt geraakt.

Zo zat ik vanmorgen vroeg aan tafel met een snikkende vader. Hoe intens blij hij ook was met zijn blakende dochter van acht weken oud, dat gevoel werd overstemd door zijn verdriet omdat de mama van dit kleine meisje een forse postnatale depressie doormaakt. Hierdoor is zij nauwelijks in staat om van haar dochter te genieten.

Even daarna ben ik getuige van een kersvers vierkoppig gezin waarbij er zo maximaal wordt gestraald, dat deze vier mensen samen haast licht lijken te geven. Het meisje van bijna drie jaar oud overstelpt haar paar maanden oude broertje met een overvloed aan kusjes, waarbij haar mollige handje onafgebroken het babybolletje streelt. Ontroerend mooi.

Vervolgens inspecteer ik een krachtig mannetje van vier maanden oud welke blij in zijn blootje voor mij ligt te spartelen. Ik tast zijn fontanel af onder de kleine zwarte kroesjes terwijl hij mij onafgebroken aankijkt, pruttelt en bellen blaast. Om zijn spekkige armpjes draagt hij een wit elastiekje waaraan een lichtblauw knoopje is geregen. Ik kijk de moeder vragend aan. Met haar glanzende, haast gitzwarte ogen op mij gericht legt ze met een stralende lach uit dat dit traditie is in Mozambique. Het moet de zuigeling beschermen tegen 'loensende oogjes'. Blij constateren we dat het zonder twijfel heel goed heeft gewerkt bij dit jongetje die met zijn rechte blik de wereld inkijkt.

De Mozambique traditie wordt opgevolgd door tranen. Veel tranen! Ditmaal van een moeder die de wanhoop nabij is omdat haar zeven weken oude dochtertje haast onafgebroken huilt. Het is zo pijnlijk om als moeder (en uiteraard ook als vader) je kind te zien lijden en niet in staat te zijn om de troost te bieden die nodig is om dit te stoppen. Het verdriet vibreert door de spreekkamer en kruipt mijn buik binnen. Verdriet waar voorzichtig het licht weer doorheen schemert wanneer ik ongeveer een half uur daarna een blozend mannetje van drie jaar oud een dinosaurus sticker op zijn bruine armpje plak. Eerlijk verdiend omdat hij met de piratenbril, op vijf meter afstand keigoed alle plaatjes heeft benoemd. Ja, ook de Sans (gans) en de Vlas (vlag).
Jeugdgezondheidszorg.....het leven in een notendop!

Micha de Groot

Micha de Groot is jeugdverpleegkundige bij GGD Hollands Noorden. Het contact met ouders en kinderen kan haar op vele manieren raken, omdat het grappig, verrassend, schrijnend of ontroerend is. Deze momenten legt zij graag vast op papier, om ze te kunnen delen en de herinnering eraan levend te houden.